

AMK
creation

ମିମେଟିଭ

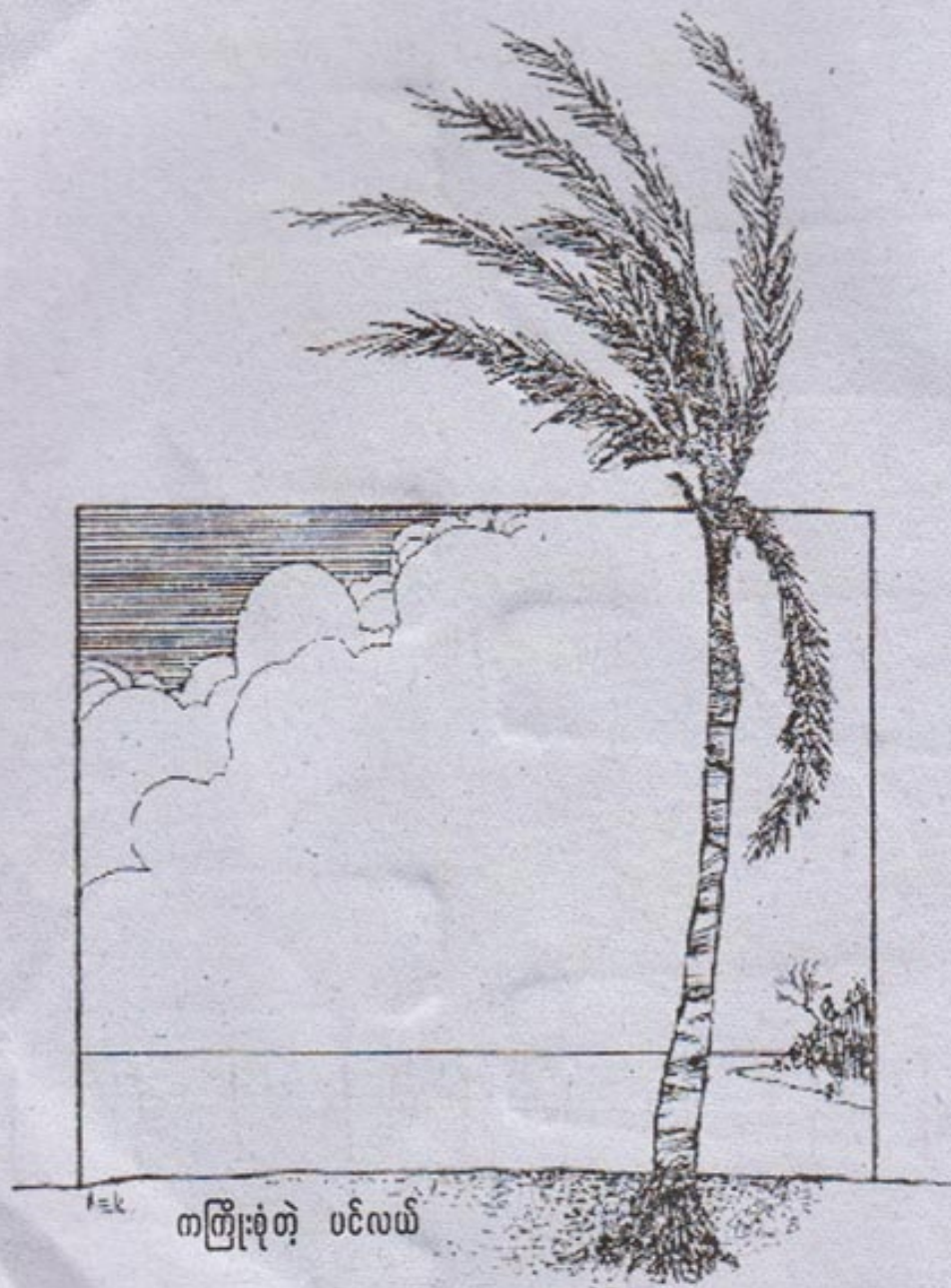
ମିମେଟିଭ
କବିତା

cover design

ကကြိုးစုံတဲ့
ပင်လယ်

အခန်း (၁)

ကကြိုးရဲတဲ့ ပင်လယ်

“ငါးမယ့်ဟာကို သူက ဖြတ်စားချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

လှိုင်းခတ်သံ တဝေါဝေါသည် ကျယ်လိုက် တိုးလိုက်ဖြင့် အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ အဆုံးမရှိ ကျယ်ပြောလှသော ပင်လယ်ပြာကြီးဆီမှ

လှိုင်းငယ်လေးများ တစ်လိမ့်ပြီး တစ်လိမ့် ဆင့်ကာ တက်လာပြီး သောင်ပြင်တွင် တရဲရဲ ရိုက်ခတ် ကြလေသည်။ ရေမြှုပ်ဖြူဖြူများသည် သောင်ပြင်တွင် တွယ်ကပ်ကျန်ရစ်ရင်း ဒီရေတက်လာသည်နှင့် အမျှ သဲသောင်ဖြူဖြူက ကျဉ်းမြောင်းလာလေသည်။

သဲသောင်ပြင်နှင့် တဆက်တည်း ဖြစ်နေသော ချစ်သူများ ကျွန်း၏ ပတ်ပတ်လည်မှ လှိုင်းခေါင်းဖြူတို့ သည်လည်း ဖွေးဖွေးလှုပ်၏ ။

လှိုင်းအရိုက် လေအခတ်တွင် လွင့်ပါလာသော ဆားငံရေမှုန် လေးများကလည်း ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ပျံ့လွင့်နေပါ၏ ။

ငွေဆောင်ကမ်းခြေတွင် ဖြစ်ပါသည်။

*

“ကျွန်မ နာမည်ရည်တော့ ကိုမင်းယု ကျွန်မကို ချစ်ချစ်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဗျာ”

မင်းယု ပတ်ဝန်းကျင်ကို မဝံ့မရဲလေးဖြင့်

“ချစ်ချစ်”

“ရှင်”

*

အခန်း (၂)

မင်းယုသည် ဟိုတယ်၏ ယူနီဖောင်း ဖြစ်သော ပုဆိုးအပြာကွက်နှင့် “ဝါတာဘလူး” (Water Blue) “လိုဂို” (Logo) ပါ အကျအဖြူကို တွဲဖက်၍ စနစ်တကျ ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်တွင် ကော်ဖီနှင့်မုန့် ထည့်ထားသော ဗန်းကို မ၍ ဟိုတယ်၏ အခန်းအမှတ် (009) သို့ လျှောက်လာသည်။

ဟိုက်

သူသည် အခန်းအမှတ် 006 ရှေ့ရောက်တော့ အခန်းအမှတ် 007ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး ခြေအစုံကို ရပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ သွားပြီ ။007၏ လက်ရန်းပေါ်တွင် “ဂျိမ်းစဘွန်းမ” ခန့်ခန့်ကြီး ထိုင်နေ၏ ။ ဟုတ်တယ်၊ 007 အခန်းက တည်းနေတဲ့ ခပ်ငယ်ငယ်ကောင်မလေး က “ဂျိမ်းစဘွန်းမ” အဲဒါ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးက ဝန်ထမ်းတွေ ပေးထားတဲ့ နာမည်။

ယခု

မင်းယု သူမ၏ မျက်စိရှေ့က ဖြတ်သွားဖို့ ရွံ့နေသည်။ ရွံ့ဆိုလည်း သူမက မြွေ . . . အားလုံးကို ခြုံပြောရရင်တော့ သူမက

“တွန့်လိမ်ပြီး ဖြုချောက်တဲ့ ဂျိမ်းစဘွန်းမ မြွေ”

အင်း . . .ဘယ်လို မြွေလဲဆိုတော့ . . .

တစ်ခါတုန်းက အဲဒီ မြွေဟာ မင်းယုကို အစွယ်ရာပေး ခဲ့ဘူးလေရဲ့။ စတာကလည်း သူမစပ်စပ် စုစု လုပ်တာက စတာပါ။

“အစ်မတစ်ယောက် တည်းလား၊ ဒီနေ့မှ ရောက်တာထင်တယ်”

ဂျိမ်းစဘွန်းမသည် ဘေးခန်းက အပျိုကြီး မမကို မိတ်ဖွဲ့လေသည်။ အပျိုကြီးကလည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေပင်

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး ဒီညနေပဲရောက်တယ်”

ဂျိမ်းစဘွန်းမသည် ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မက ဒီမှာနေတာ တစ်လတောင် ပြည့်တော့မယ် အစ်မရဲ့ ဒါကြောင့် Long Stay ပီပီ အစ်မကို ပြောစရာရှိလို့”

အပျိုကြီးကလည်း စပ်စပ်စုစုထဲကပဲ ဖြစ်မည်ထင်၏ ။

“ပြောပြစမ်းပါ ညီမရယ် အစ်မက ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မြင်ရတဲ့ လောကတရား၊ မမြင်ရတဲ့ လောက အကြောင်းပါ သိချင်တာပါ” ဟုဆိုလျှင် ဂျိမ်းစဘွန်း၏ မျက်နှာ အရောင်ထွက်သွားပြီး

“ဟာ အခန်းသင့်လိုက်တာ အစ်မရယ် . . .အခု ကျွန်မပြောမှာက မမြင်ရတဲ့ လောကရဲ့ မြင်ရတဲ့ အကြောင်းပါ”

“ဟင်”

အပျိုကြီး ဟင်ရုံပဲ ရှိသေးတယ် ဂျိမ်းစဘွန်းက ဆက်ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ အစ်မ တစ္ဆေသရဲ ကြောက်တတ်လား”

ဒဲ့ကြီးမေးတော့ အပျိုကြီးမျက်နှာ သွေးစုတ်ဖြူရော်သွားပြီး

“ဘာ . . . ဘာကြောက်စရာ ရှိလို့ ညီမရယ် . . .တကယ်တော့ အစ်မက မမြင်ရတဲ့ လောက အကြောင်း ရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာမ မမဲချိတ် (ရမည်းသင်း) ပါပဲ”

“ရှင်”

ဂျိမ်းစဘွန်း အနည်းငယ်တော့ တွန့်သွားသည်။ သူနှင့် စကားပြောနေသူက မမြင်ရတဲ့ လောကအကြောင်း ရေးနေတဲ့ မမဲချိတ် (ရမည်းသင်း) တဲ့ အင်းလေဘာများမြင်ရ နိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါ့မလဲ

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အစ်မ”

“အေးကွယ် . . . ဒါနဲ့ ခုနက အကြောင်းလေး ဆက်ပါအုံး”

ဂျိမ်းစဘွန်းသည် အနည်းငယ် စိတ်ပျက်သွားသော မျက်နှာလေးဖြင့်

“အစ်မက သရဲမကြောက်ဘူးပေါ့နော်”

“ဟဲ . . .ဟဲ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ ညီမရယ် . . .တကယ်တော့ သူတို့က လူတွေကို ခြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး . . .သူတို့အတွက် အမျှအတန်း . . .”

ဘုန်း . . .

“အမလေးတော့”

ဘန်ဂလိုနောက်မှ ဘုန်းလက်ကြွေကျရာ အပျိုကြီးလန့် သွားသည်။ ပြီးမှ အိန္ဒြေပြန်ထိန်းလျက် . . .

“အစ်မကြောက်တတ်ပါဘူး . . .အဟင်း”

ဂျိမ်းစဘွန်းသည် ရယ်ချင်စိတ်ကို ချုပ်တီးလိုက်သည်။ ပြီးမှ

“ပြီးခဲ့တဲ့ ညကပေါ့ အစ်မရယ် . . . ကျွန်မအခန်းကို တံခါးလာခေါက်တယ် တစ်ဒေါက်ဒေါက်နဲ့ တံခါးခေါက်သံရယ် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ အသံရယ်က ထူးခြားနေတာနဲ့ တံခါးဖွင့်မပေးခဲ့ဘူး”

အပျိုကြီးသည် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေရာမှ

“ဘယ်လို ထူးခြားမှုကို ခံစားရလို့လဲဟင်”

ဂျိမ်းစဘွန်းမသည် ပြောရင်းပင် သိပ်ကြောက်လာ သလိုဖြင့်

“တံခါးခေါက်ပြီး ပေါ်လာတဲ့ အသံက ဒီဟိုတယ်မှာ ငှက်ဖျားဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတဲ့ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ရဲ့ အသံနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဟင်”

အပျိုကြီး ချွေးပြန်သွားသည်။ ဒီအခွင့်အရေးကို ဂျိမ်းစဘွန်းမက လက်လွှတ်မခံဘဲ

“အဲဒီ မှာပဲ ခေါင်းပြတ်ကြီးက မှန်ကပ်သရဲ အဖြစ် ချောက်တော့တာပဲ”

“အိုး”

အပျိုကြီး ပိုလန့်သွားပြီ။ သူမသည် ဝတ္ထုများစွာတွင် သရဲပေါင်းများစွာ မွေးထုတ် ခဲ့သော်လည်း ဒီမှန်ကပ်သရဲတို့ဖြင့် ကြားတောင် မကြားဖူးတဲ့ဘုရား ဘုရား ညရောက်ရင် “နင့်ငါ့ကို မေ့နေလား၊နင့်ကိုယ်နင် ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါ သရဲမကြောက်တာ ဟုတ်ရဲ့လား ဟား . . .ဟားဟား . . .”ဆိုပြီး နောနော် သံစဉ်နဲ့ လာခြောက်ရင် ဒုက္ခ။ ဒုက္ခ ဖြစ်ဖြစ်၊ မဒုက္ခ ဖြစ်ဖြစ် သူမ၏ သိချင်စိတ်ကတော့ တားမရ

“ဘယ်လိုခြောက်တာလဲဟင်”

ဂျိမ်းစဘွန်းမသည် ကြောက်လန့်လန့်လေးဖြင့်

“ကျွန်မက တံခါးမကြီး ဖွင့်မပေးတော့ သူက ဘေးနားက ပြတင်းမှန်ကို ခေါက်ပြန်ရော၊ အဲဒီ မှာတင် အစ်မရယ် . . . ကျွန်မ ဆက်မပြောပါရစေနဲ့” ဆိုပြီး အခန်းထဲ ဝင်ပြေး၏ ။

ငူငူကြီးကျန်ရစ်ခဲ့တာက စာရေးဆရာမ . . .သူမ မျက်စိထဲတွင် မှန်ကပ်သရဲကို အမျိုးမျိုး ပုံဖော်ကြည့်နေသည်။ ပင်လယ်မှောင်မှောင်၊ ညဉ့်နက်နက်မှ ထွက်ပေါ်နေသော တဝုန်းဝုန်းလှိုက် ခတ်သံသည် မမဲချိတ် (ရမည်းသင်း) ရင်ကို ဂျိမ်းကနဲ၊ ဂျိမ်းကနဲ။ သူမသည် ဘောပင်တစ်ချောင်း ကိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို နားစွင့် အကဲခတ်လိုက်သည်။ မှန်တံခါးအားလုံးကိုလည်း လိုက်ကာများ ချထားသည်။ သူမ၏ လက်ထဲက ဘောပင်ကို တော့မချ။ သူမ၏

ယုံကြည်ချက်က သူမ၏ လက်နက်သည် ကလောင်တံ သာဖြစ်သည်။ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သရဲလာလျှင် ကလောင်တံနှင့် ကိုင်ထည့် လိုက်မှာတော့ အမှန်။ သူမ၏ ကလောင်က သရဲနိုင်၏ ။ ဒါတွေက သူမကြံဖန် မွေးမြူထားသည့် သတ္တိတွေ ဖြစ်သည်။

ထိုညတွင် မင်းယုသည် ညဂျူတီ (Evening Shift) ဖြစ်၏ ။ အခန်း 007 ကို ဖြတ်အ သွား . . .

“ဟေ့”

ဂျိမ်းစဘွန်းမ၏ ခေါ်သံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

သူက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြောပေမယ့် ဂျိမ်းစဘွန်းမက ပြာပြာသလဲဖြင့်

“ဒို့ ဘေးခန်းက အော်သံတွေ ကြားမိသလိုပဲ . . .အခု ငြိမ်သွားပြန်တယ် . . .အသွားကြီး တော့ ကားပြီထင်တာပဲ”

“ဟင်”

မင်းယုသည် သူမပြောသည့် ကားပြီဆိုသော စကားကို ဘယ်လို သဘောပေါက်သွားတယ် မသိ 008ကို သွက်သွက် ကလေးသွားသည်။ ငွေဆောင်မှ ဝန်ထမ်းသည် ဧည့်ဝတ် ကျော့ပွန် ဝန်ဆောင်မှု ကောင်းရုံပါမက ဧည့်သည်၏ အန္တရာယ်ကိုလည်း ကယ်တင်ဦးမည် ။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

ဟောက်(စ) ကီးပင်း (Housekeeping)

“ဟင်”

အပျိုကြီး ကြက်သီးတွေ ဖြန်းကနဲ ထသွားသည်။ မှန်ကပ်သရဲ

လာနေပြီထင်သည်။ အသံကလည်း အခြားဝန်ထမ်းတွေနဲ့ မတူ . .

.စိုးရိမ်ကြောက်လန့် နေသလို

ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်

အပျိုကြီး ငြိမ်သက်နေဆဲ

ဒေါက် ဒေါက်

တံခါးခေါက်သံတွေ အဆက်မပြတ်ပေါ်လာ၏ ။

မင်းယုသည် အခန်းထဲမှ ဘာမှ မတုံ့ပြန်သဖြင့် ဧည့်သည်နှင့် အနီးဆုံး
ဖြစ်နိုင်သည့် မှန်ပြတင်းကို ပြေးခေါက်သည်။

“ဟင်”

အပျိုကြီး ပြတင်မှန်ကို ချာကနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ လိုက်ကာနှင့်မို့
ဘာမှတော့ မမြင်ရ။

ဒေါက် ဒေါက်

အိုး ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ။

မှန်တံခါးဆီက အသံပေါ်လာပြီ . . .

“ဟူး”

သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီး လိုက်ကာဖွင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်မိသည်။

“စာရေးဆရာမဆိုတာ ကိုယ့်အသက်နဲ့ ရင်းပြီး အတွေ့အကြုံ
ယူရဲရမည်”

သူမရဲရဲ တင်းတင်းပင်တွေ့၍ လိုက်ကာကို ဆွဲသည်။ ပြီးတော့ ကြည့်၏

ဟူး

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်၏။ တော်သေးတာပေါ့ ဘာမှမတွေ့လို့ သူမ မျက်လုံးစုံ မှိတ်၍ စိတ်ကို ငြိမ်သက်အောင် ထိန်းလိုက်သည်။ မင်းယုသည် လည်းနည်းနည်းသည် ဘာမှမတုံ့ပြန်သဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ခြေဖျားထောက်၍ မှန်တံခါးကို ကပ်အကြည့် အပျိုကြီးက မျက်လုံးအဖွင့်

“ဟင်”

အပျိုကြီး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး မှန်မှာ မျက်နှာဖြူကြီးက ကပ်နေသည်။ အပျိုကြီးမျက်နှာ ဖြူဖက်လာပြီး

“အားသရဲသရဲ”

ဟု ဆိုပြီး တံခါးဖွင့် ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား”

ဂျိမ်းစဘွန်းမ၏ ရယ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ထိုညတွင်းချင်းပင် မင်းယု ဟိုတယ်ဂျာကြီးရှေ့ ရောက်သည်။ စာရေးဆရာမက မင်းယုကို အပြစ်ပေးရန် အမှုဖွင့်သည်။ အမှုကလည်း ခပ်နည်းနည်း

ဝန်ထမ်းစည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်မှု၊ ပြတင်းတံခါးချောင်းကြည့်မှု၊ လူတစ်ယောက် ကို ထိတ်လန့်စေမှု အပြင် သရဲဝတ္ထုစာရေးဆရာမကို သရဲကြောက်စေမှု တို့ဖြစ်သည်။

အမှုက မပေါ့။ ဟိုတယ်စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းများအရ မင်းယု အချုပ်ထဲပင် ရောက်နိုင်သည်။ သို့သော် ဂျိမ်းစဘွန်းမ လာရောက်တောင်းပန်သဖြင့် မင်းယု Service Money အဖြတ်ခံရရုံနှင့် ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားသည်။

မင်းယု ထိုအကြောင်းကို တွေးပြီး မျက်နှာကို တည်လိုက်၏။

မတည်လို့မဖြစ် ပြီးတုံ့တုံ့ဆို ဂျိမ်းစဘွန်းမက တခုခုတော့ ချွန်တွန်းမှာမလွဲ . . .
လက်ထဲက ကော်ဖီကလည်း အေးနေပြီ . . .မင်းယု ရပ်တည်ကြီးနှင့်
ဆက်လျှောက်သည်။

“ဖြတ် . . . ဖြတ်”

မင်းယု တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အခန်းအမှတ် 007 က ခေါ်နေပြီး

“ဖြတ်ဖြတ်ဟေ့ဝိတ်တာ”

ဟော ထပ်ခေါ်ပြန်ပြီ။ အဲဒီ ဂျိန်းစဘွန်းသည် မင်းယု၏

ဝန်ထမ်းသက်တလျှောက် Water Blue တွင် အကြာဆုံး တည်းသူဖြစ်သလို အရစ်ဆုံး
အမွေဆုံး လည်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခု သူမှတ်ချက်ပြုရမှာက လာသမျှ
ဧည့်သည်တွေထဲတွင် အလှဆုံး လည်းဖြစ်နေပြန်၏။

“ဝိတ်တာ”

မင်းယု သူမ၏ အခန်းသို့ ကော်ဖီကို ကိုင်၍ သွားရတော့သည်။ သူမ၏
နောက်ကွယ်တွင် ချေးထုပ် သို့မဟုတ် ဂျိမ်းစဘွန်းဟု ခေါ်ဝေါ်သမှတ်ပေမယ့်
ရှေ့တွင်တော့ Water Blue၏ ယဉ်ကျေးမှုကို ပြရလေသည်။

“ဝွတ်မောနင်းပါ ခင်ဗျာ”

“ဝွတ်မောနင်းပါရှင့်”

သူမကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ယု . . . ဒို့ကိုသိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

သက်တူရွယ်တူ ဆိုပေမယ့် ကိုယ်က ဝန်ထမ်းဆိုတော့ “ဟုတ်ကဲ့”

လုပ်ရသည်။ သူမသည် စကားမရှိ၊ စကားရှာပြီး . . .

“ယူနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“သူသည် ပြုံး၍ . . .

“မင်းယုဇင်ပါ”

သူမသည် အကြံတစ်ခုခုထုတ်နေသော မျက်လုံးဖြင့် . . .

“အာ နာမည်လေးက လှလိုက်တာ . . .ဒါနဲ့ အခု ဘယ်အခန်း
သွားမလို့လဲ”

“ဘူကြီး . . .အဲ မဟုတ်ပါဘူး . . . 010 ကိုသွားမှာပါ”

“ဪ ဟို . . .မမဝဝ အခန်းကိုလား”

ဟုဆို၍ 010 ကို စောင့်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ 010 ဘူကြီး မမက
နာကစ်နေပြီ။ မင်းယုလည်း အခြေအနေကို သိ၍ . . .

“ကျွန်တော် အော်ဒါသွားပို့ လိုက်ပါအုံးမယ်”

“ဟာ”

သူမသည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဟန်နှင့် . . .

“ဒို့က ဒီမှာ လောင်းစတေး(Long Stay)မို့ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလား ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ လို မဟုတ်ပါဘူး”

သူမသည် ပြုံးလျက် . . .

“မဟုတ်ရင်လည်း ဒို့အတွက် တစ်ရှူးတစ်ဘူးလောက် ယူပေးနိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .ပြီးရင် . . .”

“အိုး . . .ဒီခန်းကို ဒီမှားထားခဲ့ရင် ရတာ ပဲ”

မင်းယုဇင်လည်း အရစ်မရှည်တော့ဘဲ ဖန်းကို သူမစားပွဲပေါ်တွင်

ခဏထား၍ Dining-Room သို့ပြေးရပြီ။

ထိုအချိန်၌ သူမသည် ဘူးထဲမှ တစ်ရှူးတစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ ဗန်းထဲက

ဆန်းဒဝ်စ်(Sandwinch) ပုံစံခေါက်၏ ။ ပြီးလျှင် အပေါ်တွင်

“ပင်လယ်ဆိုတာ လှိုင်းခတ်လျှင် လှိုင်းတိုသည့် ယောင်ဆိုတာတစ်လေ၏...”

“မမ ဝယကို ချစ်တယ်” ဟု ရေးပြီး ဆန်းဒဝစ်မုန့် နှစ်ခုကြားထဲ

ညှပ်ထားလိုက်သည်။

ထိုကိစ္စများပြီးမှ မင်းယုတစ်ရှူးဘူးနှင့် ပြန်လာပြီး သူမကို ပေး၏ ။
သူမသည် တစ်ရှူးဘောက်စ်ကို ယူရင်း

“သန့်(ခ) နော် . . .ပြီးရင် ပြန်လာခဲ့ဦး”

မင်းယုသည် ဗန်းကိုမ၍ 010 သို့ အပြေးတစ်ပိုင်းသွား၏ ။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲ”

အခန်းရှေ့ရောက်သည်နှင့် မမဝဝ၏ ဒေါသသံစွတ်စကားကို
ကြားရသည်။ မင်းယု သည် တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်လေဖြင့် . . .

“အစ်မအတွက် ယူလာတဲ့ ကော်ဖီနဲ့ ဆန်းဒဝစ်ကိုလေ 007 က
သူ့အော်ဒါလို့ ပြောနေလို့”

မင်းယုညှာလိုက်ရင်း . . .မင်းယုသည် မျက်မှောင်ကြို့လိုက်ပြီး မမဝဝကို
ခိုးကြည့်လိုက် တော့သူမသည် 007 ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ . . .

“ငါစားမယ့်ဟာကို သူက ဖြတ်စားချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

ထို့သို့ ပြောသည်နှင့် တပြိုင်နက်“ဆန်းဒဝစ်” နှစ်ခုပြူးကို တစ်ခါတည်း
ကောက်ကိုင်လိုက် ပြီး သည်နှင့် . . .

“ဟင်”

မင်းယု မျက်လုံးပြူး သွားပြီး မုန့်နှစ်ခု ကြားက တစ်ရှူးစကြီး
ပြုထွက်နေသည်။ မမဝဝကတော့ မသိ၊ 007 က ဂျိမ်းစဘွန်းကလည်း
ဖက်တီးမတော့ စာကို တွေ့တော့ မှာပဲဆိုပြီး မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။

“ဟာ”

“ဟာ”

မင်းယုရော ဂျိမ်းစဘွန်းပါ တဟာဟာ ဖြစ်နေသည်။ ဖက်တီးမက သူတို့ထင်သလို မဟုတ်။ မုန့်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း ထိုးကြိတ်ဝါးမျိုးပစ်လက်သည်။

“ဂလု”

ကော်ဖီကိုပင် အစာပိတ် သောက်ချလိုက်သေး၏ ။

“ဖတ်”

ဂျိမ်းစဘွန်းမ ကိုယ့်နဖူး ကိုယ်ရိုက်မိသည်။ မမဝဝသည် ဂျိမ်းစဘွန်းမကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်လေသည်။ ထိုအပြုံးက “နင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ငါ့ဗိုက်ထဲ မုန့်နှစ်ခုလုံး ရောက်သွားပြီပေါ့” တစ်ရှူးရွက်ကြီးပါ ပါသွားတာကိုတော့ သူမမသိ။

“အစ်မ”

မင်းယုဇင် ခေါ်သံကြားမှ

“ဘာလဲ . . . ပြောလေ”

မင်းယုသည် သူမဗိုက်ထဲမှ တစ်ရှူးကြီးများ ဝေါကနဲ ထွက်လာမလား ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြင့်

“ဒါလေးထိုးပေးပါ”

ဟုဆို၍ လက်မှတ်စာအုပ် (Guest signature Book) နှင့် ဘောပင်ကို လက်ထဲသို့ တိုးပေးလိုက်သည်။

မမဝဝသည် လက်မှတ်ထိုးပေးသည့် အပြင် “တစ်မန်းနီး” (Tip Money) တစ်ထောင်ကိုပါ ပေးလိုက်သေးသည်။

မင်းယုသည် 007သို့ ပြန်ရင်း တစ်ရှူးကိစ္စ သူမလုပ်တယ် ဆိုတာကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆံထောင်တန်လေးကို အိမ်ထဲမထည့်ဘဲ လက်မှပင် ကိုင်လာသည်။ ဂျိမ်းစဘွန်းသည် သူလုပ်တာ မအောင်မြင်သဖြင့်

မရွှင်မလန်းပုံစံလေးဖြင့်

“ယူပျော်လာတယ် မဟုတ်လား”

မင်းယုသည် ပိုက်ဆံကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်ဟိုအခန်းက တစ်ရှူးလေးနဲ့ စားလို့ကောင်းလို့တဲ့ အဲဒါ တစ်ထောင်ပေး လိုက်သေးတယ်၊ ဟဲ ဟဲ”

ဂျိမ်းစဘွန်းမသည် မင်းယုကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည် ပြီးမှ . . .

“ယူက သိပ်သဘော ကောင်းတာပဲ”

“ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းမို့ သည်းခံတာပါ”

အဲဒီ လို ပြောတာကြီးကိုက သူမ မင်းယုကို စချင်နောက်ချင် စရာဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုကိစ္စကတော့ စလို့မဖြစ်

“ကဲ ထားပါ . . .နို့ ယူကို အကူအညီ တောင်းစရာ ရှိလို့”

“ဗျာ”

မင်းယု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်

“အကူအညီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နို့ ဒီမှာတည်းတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲသိလား”

မင်းယု ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်၏ ။ ပြီးမှ

“ဒီနေ့ဆို တစ်လပြည့်ပြီပဲ”

“အင်း ဟုတ်တယ် . . . ယူတော်တယ်ဒါကြောင့်လဲ ယူကို အကူအညီ တောင်းတာ ဘယ်အချိန် အားမလဲ”

မင်းယုသည် သူမ ဘယ်အချိုးကို ချိုးပြန်ပြီလဲရယ်ဖြင့် တွေးကာ

ခပ်လန့်လန့် ဖြင့်ပင်

“သုံးနာရီ ဂျူတီထွက်ရင်တော့ အားပါတယ်”

“ဒါဆို ဒို့ဆီကို ခဏလောက် လာခဲ့နိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်”

သို့ဆိုတော့ ဂျိမ်းစဘွန်းမသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ယူ ဒို့နာမည်ကို သိလား”

“ဟုတ် . . . ဂျိမ်းအဲ . . .မအေးချစ်ချစ် စံပါ”

သူမပြုံးပြပြီး မင်းယုကျောခိုင်း ထွက်သွား၏ ။

“ကိုမင်းယု”

သူမ ခေါ်သံကြောင့် မင်းယုလှည့်ကြည့်လျှင် သူမမှပင်ဆက်၍

“ကျွန်မ နာမည်ရှည်တော့ ကိုမင်းယု ကျွန်မကို ချစ်ချစ်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဗျာ”

မင်းယု ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၍ မဝံ့မရဲလေးဖြင့် . . .

“ချစ် . . . ချစ်”

“ရှင်”

သူမ ထူးလိုက်သံနှင့် အတူ မျက်တစ်ဖက်ကိုပါ မှိုတ်ပြလိုက်လေသည်။

ဂျိမ်း

သူမက အဲဒီ လိုလေးသာ လုပ်လိုက်သော်လည်း သူမ၏ ပုံနှင့် အသံလေးက မင်းယုရင်ထဲ ကမ္ဘာလုံးကြီး ပရမ်းပတာ ပစ်ထည့်လိုက်သလို တုန်ခါသွားသည်။

ထိုမှစ၍ သူမသည် သူ့အတွက် ရင်တွင်းမှ တစ်ကမ္ဘာထင်ခဲ့ ရလေသည်။

*

“စံ အခန်းကြတော့”

.ပြောလေ”

“007 အခန်းမှာနေလို့ ဂျမ်းစသွန်းတဲ့ဟားဟားဟား”

“ဟင် ကောင်စုတ်”

*

အခန်း (၃)

အေးချစ်ချစ်စံ ဝတ်ဆင်ထားသော ကမ်းခြေဖက် ရှင်ဝတ်စုံသည် အုန်းပင်ပုံများဖြင့် စိမ်းစိုနေပါ၏။ သူမသည် သူမ၏ ကျောလယ်ခန့်ရှည်သောဆံပင်ကို ပုခုံးရှေ့တွင် ဖြန့်ချထားလေ၏။ သူမ၏ ဝင်းဝင်းမွတ်မျက်နှာလေးသည် ဆံပင်တို့ကြား ပေါ်လိုက် ကွယ်လိုက်ဖြစ်နေရာ တိမ်ညိုတို့ တရိပ်ရိပ် ဖြတ်နေသော လမင်းပမာဖြစ်သည်။

ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်များနှင့် မျက်ဝန်းရှုရှုမှ သူမ၏ အကြည့်သည် မြားနှစ်စင်းသဖွယ် စူးရှ၏။ အနီရောင်ရင့်ရင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး နှစ်လွှာက သူမ၏ အလှကို တောက်ပစေ၏။ သူမ၏ ကြည်လင်ဖြူဝင်းသော အသားအရေ သည်သူမ၏ နုပျိုမှုကို ပြသကဲ့သို့ လူအများ အလယ်တွင်လည်း ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်စေ၏။

သူမသိပ်လှပါသည်။

ထိုမျှလောက်သာဆိုက သူမ၏ အလှကို ပုံဖော်ရာတွင် ညံ့သည်ဆိုလောက်၏။ မောက်၊ သွယ်သွယ်လျလျ အချိုးကျစွာ ရှိ၏။

ကိုကျော့ရှင်းလှပသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကလည်း လမ်းလျှောက်လျှင် မော်ဒယ် တစ်ယောက်လို ကော့ကော့မော့မော ကြွကြွလှလှ လေး ရှိနေ၏။

သူမ၏ အထူးခြားဆုံးက ထာဝစဉ် တက်ကြွလန်းဆန်းနေခြင်းနှင့်ကလေး တစ်ယောက်လို ဖြူစင်သော အပြုံးဖြစ်ပါ၏။

“မအေးချစ်ချစ်စံ”

သူမသည် ခေါ်သံကြောင့် မင်းယုကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ

“ယူ . . .လာပြီးလား ခဏစောင့်နော်”

ဟုဆိုပြီး သူမအခန်းထဲ ဝင်သွား၏။ ခဏကြာသော် ပြန်ထွက်လာပြီး

“ကဲ . . .ဒို့တွေ ကမ်းခြေမှာ လျှောက်ရင်း စကားပြောရအောင်”

မင်းယုသည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ခြင်းနှင့်အတူ

“မအေးချစ်ချစ်စံ ဖိနပ်စီးဦးလေ”

ဟုပင် ပြောမိလိုက်၏။ သူမသည် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး . . .

“ဟင့်အင်း မစီးတော့ဘူး၊ သဲပေါ်ခြေထောက် နင်းရတာ

သိပ်ကောင်းတာပဲ”

သူနှင့်သူမ သောင်ပြင်တွင် ဘေးချင်းယှဉ်၍ လမ်းလျှောက်ကြ၏။

သူမ၏ ဖြူဝင်းသော ခြေချောင်းလေးများသည် သောင်ပြင်ဆားငံရည် တို့နှင့် ထိပြီး နီရဲလာ၏။

“မင်းယု”

“ဗျာ”

သူမ၏ အသံစာစာလေးဖြင့် နာမည်ကို တရင်းတနှီး ခေါ်၏။ ပြီးမှ

“ယူမှာ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးပဲလား”

“အင်း . . .ရှိတယ်လေ . . .ဒီတစ်ဟိုတယ်လုံးပဲ”

သူမသည် မျက်နှာလေးစုပုပ်၍

“ယူတို့က မိုက်တယ်ကွာ . . .ဒို့မှာတော့ သူငယ်ချင်း

တစ်ယောက်တောင် မရှိဘူး၊ ယူ ဒို့ကို သူငယ်ချင်း တော်ပါလား”

“ဟင်”

မင်းယုကြောင် တောင်တောင် ဖြစ်နေချိန်

“ဘာလဲ ဒို့ကို သူငယ်ချင်း မတော်ချင်ဘူးလား”

မင်းယု ခပ်မြန်မြန်ပင်

“တော် . . .တော်နိုင်ပါတယ် . . .မအေးချစ်ချစ်စံကို ကျွန်တော် ခင်ပါတယ်”

သူမသည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံးလိုက်၏ ။

“ဒါဆိုရင် ယူ ဒို့နာမည်ကို “မ” ထည့်ပြီး အရှည်ကြီး မခေါ်နဲ့တော့ . .
.ဒို့လဲယူကို “ယု” လို့ပဲ ခေါ်မယ်နော် “ယု””

မင်းယုသည် အီလည်လည်မျက်နှာဖြင့်

“ခေါ်ပါ . . .ဒါပေမဲ့ နာမည်ကြီးကလည်း “ယု” ဆိုတော့

သူမကတော့ သွက်လက်ပေါ့ပါးဟန်ဖြင့် . . .

“ယုရယ် အဲဒီ နာမည်လေး ကောင်းပါတယ် . . .ဒို့ကိုရော
ဘယ်လိုခေါ်မှာလဲ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း သကောင့်သားက ရှက်သလို ရွံ့သလို
နဲ့မျက်နှာကြီးထူးပြီး

“တစ်လုံးတည်းလား”

“အင်း . . .တစ်လုံးတည်းခေါ်”

မင်းယု၏ နှုတ်မှ မရဲတရဲလေးဖြင့်

“အေး”

“ဒါဆိုရင်ခေါ်”

“အေး”

“အေးဆိုရင် ခေါ်တော့လေ”

“အေးပါဆို”

“ဟေ”

သူမသည် ပြူးတူးပြဲတဲဖြင့်

“ငါ့နာမည်က “အေး”ဟုတ်လား . . .အဲဒါကြီးကတော့ မကောင်းပါဘူး
ဟယ် . . . နောက်တစ်လုံးခေါ်”

မင်းယုမှာ ရွေးစရာတစ်ခုပဲ ရှိ၏ ။

“စံ”

ထိုအခါမှ သူမပြီးလျက်

“အိုကေ ဝတ်တယ်”

ဟုဆို၍ မင်းယု စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏ ။

“ယု . . .ဒို့ကို တစ်ခု ကူညီစမ်းပါ”

ဒီအကွက်ကို မင်းယု ကြုံမြင်ပြီးသား၊ သူငယ်ချင်းတော်
စမ်းပါဆိုကတည်းက တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ဆိုတာသိ၏ ။

“ဘာအကူအညီပေးရမှာလဲ”

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ခုကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး

“ဒီနေ့ဆို ငါ့ရဲ့ ချက်ကင်ဒိတ် (check in date) ကုန်ပြီဟ . .
.နောက်ထပ်နေဖို့ လည်းငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ ငါ့ကို ကူညီစမ်းပါ”

“ဪ”

မင်းယု သက်သက်သာသာပင် တွေး၍

“ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ် . . .နင်ငါ့ကို

အကြံဉာဏ်တောင်းတာမဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်”

မင်းယုသည် သူ့မေးစေ့ကို သူပြန်ပွတ်လိုက်ပြီး

“ပိုက်ဆံမရှိရင်တော့ ပြန်ပေါ့တာ”

“ယု နော်”

သူမ၏ အသံက ခပ်ထန်ထန် ဖြစ်နေသလို တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက်လည်း ရင်းနှီးလာ၏။

“မပြန်ချင်လို့ ပြောနေတာပေါ့ . . .နောက်ပြီး ငါ့မှာ ပြန်စရာအိမ်လည်း
မရှိဘူး”

“ဟင်”

မင်းယု သူမ၏ စကားကို အံ့သြ၍

“နင့်မှာ ပြန်စရာအိမ်မရှိဘူး”

“အင်း”

“နောက်ပြီး နေစရာပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ်”

မင်းယုလည်း အတော်ဝင် စိတ်ညစ်သွားပုံဖြင့်

“စံရယ် . . .အဲဒါ ငါက ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ . . .နင်တည်းဖို့
ပိုက်ဆံငါမှ မပေးနိုင်တာ”

သူမသည် မင်းယုကို ပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်ပြီး . . .

“နင်ပေးနိုင်ပါတယ် . . .နင် တစ် (Tip) တွေဒီလောက်ရတာ ”

“စံ ငါတို့ရတဲ့ တစ်လစာပိုက်ဆံက နင်တည်းတဲ့ အခန်းတစ်ညစာပဲ

ရှိတယ်”

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား”

သူမလွှတ်လပ် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလေ၏ ။ သူမ၏ ဆံစလေးများသည် ပင်လယ်လေတွင် လွင့်နေလေ၏ ။ မင်းယုသည် သူမကို အူကြောင်ကြောင် ကြည့်လျက်

“စံ နင်ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ”

သူသည် အရယ်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးလေးဖြင့်

“နင့်ပုံစံ ရယ်စရာကောင်းလို့ပါ၊ နောက်ပြီး နင်က သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ဘာမှလည်း အားမကိုးရဘူး”

“စံကလည်း ငါ့မှာမှ အဲဒီ လောက် ပိုက်ဆံမရှိတာ”

သူမသည် မျက်နှာကို အရယ်အပြုံးကင်းစေလျက်

“နောက်တာပါ ယုရယ်၊ ယု ဒို့ကို ကူညီရမှာက ဒါလေးပဲ သွားရောင်းပေး”

မင်းယုလည်း သူမလက်ထဲမှ အရာလေးကို ယူလိုက်ပြီး

“ဟင်”

သူမသည် မင်းယုကို စိုက်ကြည့်ပြီး စနောက်ချင်စိတ်ဖြစ်သွား၏ ။

ထို့ကြောင့်

“ယု ဒီဆွဲကြိုးလေးကို ငါအကျွေးထဲ အမြဲထည့်ဆွဲတာ . . .နင် မမြင်မြင်အောင် လိုက်ကြည့်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မင်းယုလည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“စံ . . .နင် . . .နင်တော့နော် ပေါက်ကရဲတွေ”

သူမကလည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလျက် . . .

“ဘာပေါက်ကရဲတွေလဲ၊ နင်ကြည့်လို့ ငါအမြဲဆွဲတယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့”

မင်းယုမျက်နှာကြီးရဲတွက်လာပြီး

“စံ . . .စံနော် . . .အဲဒါဆို ငါ နင့်ကို မကူညီတော့ဘူး”

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား”

သူမပျော်လွန်း၍ ရယ်လိုက်မိပါ၏။ ပြီးမှ . . .

“ယုကလည်း သူငယ်ချင်းမို့ နောက်တာပဲ စိတ်ဆိုးစရာလား၊ နင် အဲဒါ သွားရောင်းပေး . . . ငါမသွားရဲလို့ ပြောနေတာ”

“အေးပါ ငါခုညနေ သွားရောင်းပေးပါမယ် . . .ဒါက အလွယ်လေးပဲ . . .နင့်အကူအညီ ဆိုတာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

သူမသည် မင်းယုကို ကြည့်ပြီး

“ဒါပဲ မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ”

မင်းယုတွန့်သွားတာကတော့ အမှန် . . .

“ဒါပဲ မဟုတ်ရင် ဘာကျန်သေးလို့လဲ . . .ငါ . . .နားကပ်တော့ မရောင်းဘူးနော် . . .မရောင်းဝံ့ဘူး”

သူမ၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ပြုံးငယ်သွား၏။

“နားကပ်ရောင်းဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ ငါ ဒါကုန်ရင် ဘယ်မှာ နေရမှန်း မသိဘူး”

“အဲဒီ တော့ . . .”

မင်းယုထောက်ပေးလျှင် သူမမှပင် ဆက်၍

“ငါ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်”

“ဟိုက်”

“လာပြန်ပြီ နောက်တစ်မျိုး . . .စံက ဘာအလုပ်လုပ် ချင်လို့လဲ”

သူမသည် မျက်နှာလေးကို ရှင်းအောင် ဆံစတို့ကို မတင်လိုက်ပြီး

“နင်တို့နဲ့အတူတူ ဟိုတယ်အလုပ်ပေါ့”

မင်းယုသည် သူမကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်

“ဘယ်ဟိုတယ်မှာလဲ”

“Water Blue . . .” . . .

“ဟင် . . . ဒီဟိုတယ်မှာလား . . .ဖြစ်ပါ့မလား စံရယ်”

သူမကတော့ အားတက်သရောပင်

“ဖြစ်ပါတယ် ယုရယ် . . .ငါ့မှာ CV တွေ အကုန်ပါတယ် . . .နောက်ပြီး

ငါ့မှာ သူတို့လိုတဲ့ အရည်အချင်းလဲ မိမှာပါ . . .”

“ဟူး”

မင်းယုသည် လေပူတစ်ချက် မှုတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ

“အေးလေ စံတကယ်ပြောတာဆိုရင်တော့ . . . ငါ CV တင်ပေးပါ့မယ် . .

.နောက်ပြီး နင်အလုပ်လည်း ရနိုင်ပါတယ်”

သူမ၏ မျက်နှာသည် ဝင်းပလာသည်။ ထိုနှင့် တပြိုင်နက်နှုတ်မှလည်း .

. . .

“ငါကြိုးစားပါ့မယ်ဟာ . . .နောက်ပြီး အခုတောင် နင်တို့တွေ
ဧည့်သည်တွေကို နာမည်ပေး တာတွေ တတ်နေပြီ”

“ဟင် . . .နင် ဧည့်သည်နာမည် ပေးနည်းတတ်နေပြီ”

သူမသည် ဟန်ပါပါ ခေါင်းညိတ်၏ ။

သူမသည် ဟန်ပါပါ ခေါင်းညိတ်၏ ။

“ကဲ လုပ်စမ်းပါအုံး”

သူမသည် လက်ဆယ်ချောင်းကို ဖြန့်လျက်

“တစ် . . .တစ် (Tip Money) မပေးတဲ့ ဧည့်သည်ကို ဘူးကြီး၊ နှစ် . .
.ထိပ်ပြောင်ရင် ပေါ့ဦး

သုံး . . .ရစ်ရင် ဗန္ဓုလ (ငယ်နာမည်မောင်ရစ်) လေး . . အသားမဲတဲ့
မိန်းမကို မေပုလဲ(မဲပလေ) ငါး . . . အသားမဲတဲ့ ယောက်ျားကို အာပနား”

သူမ၏ လက်ငါးချောင်း ကုန်သွား၏ ။

“တော်လှချည်လား စံရယ် ကဲ ဆက်စမ်းပါအုံး”

သူမသည် လက်ကို ဆက်ချိုး၍

“ခြောက် . . .ဝတဲ့ မိန်းမကို ရွတ်ပါ (ရွာပတ်) ခုနစ် . . .အခြောက်တွေကို

မမ

ရှစ် . . . မိန်းကလေး ချောချောလေးတွေဆို ရေသူမ

ကိုး . . .အခြားမိန်းကလေး ဟို . . .မိန်းကလေးပေါ့နော် . . .အဲဒါကို
ငယ်ချစ်ဦးတဲ့ . . .ငါ အဲဒီ လောက်ပဲ သိတယ်တ”

မင်းယု စံကို ပြုံး၍ ကြည့်၏ ။ ပြီးမှ . . .

“စံ အဲဒါ ဝန်ထမ်းတွေ ဧည့်သည်တွေကို စော်ကားတာပဲ စံ အဲဒီ လို မလုပ်နဲ့ သိလား . . . ဝန်ထမ်းတွေက ဧည့်သည်တွေရဲ့ နာမည်ကို လွယ်လွယ်မသိတော့ ရွက်ဝါ တို့အခန်းတို့၊ ပေါ်ဦးတို့၊ ငယ်ချစ်ဦးတို့ အခန်းတို့ အလွယ်ပြောကြတာ”

သူမသည် ဒို့အခန်းကြ ရေသူမလို့ ပြောမှာပေါ့”

မင်းယုသည် ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်၏။ အတန်ကြာမှ

“စံရဲ့ အခန်းတော့လေ”

မင်းယုသည် ဆက်မပြောသေးဘဲ တို့စိတို့စိ ဖြစ်နေ၏။

“စံအခန်းကြတော့”

“ပြောလေ”

“007 အခန်းမှာ နေလို့ ဂျိမ်းစဘွန်းတဲ့ . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား”

“ဟင် . . . ကောင်စုတ်”

သူမသည် မင်းယု၏ ပုခုံးကို ပြေးထုပါ၏။ သို့သော် မထိ၊ မင်းယု ထွက်ပြေး လေသည်။ သူမနောက်က လိုက်၏။ ရယ်သံကို ပင်လယ်လှိုင်းခတ်သံ တွေ့နဲ့အတူ ပျံ့လွင့်နေ၏။

ထိုနေ့တွင် မင်းယု၏ ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးလှသော ခံစားမှုတစ်မျိုး ရရှိလေ၏။ ဤအရာကို အချစ်လို့ဆိုက အားလုံးက ဒီလိုလွယ်လွယ် ချစ်တတ်သလားတဲ့ မေးကြမှာပေါ့။

သူမ၏ ရင်ထဲတွင်လည်း ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် ညီမျှတဲ့ မေတ္တာတရားကို ရင်မှာပိုက်လို့ ဒီအရပ်မှာ မင်းယုနဲ့အတူ အမြဲရယ်မော နေချင်မိတယ်။

ဤအရာကို အချစ်ဟုဆိုခဲ့လျှင်လည်း အားလုံးက ပြောကြပေဦးမည်။

လွယ်လှချေလားပေါ့ တကယ်တော့ . . . အဲဒီ လိုမဟုတ် . . .အတိမ်အနက် ၊
အနီအဝေး မတူသည့်အခါ အချစ်ဆိုတာ အလွန်ပင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှပါတိ။

*

ဟော . . .

ရှေ့မှာတွေ့ပြန်ပြီ တစ်တုံး

အန်ကယ်ကြီး အားယူ၍ သူမထက်ဦးအောင်ပြေး၏ ။

သို့သော်

ဖုန်း

*